

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes med 87 stemmer mod 61; 2 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sættes derefter til forhandling.

Lis Groes: Det lykkedes ikke trods mange og intense møder at formå regeringspartierne til at imødekomme oppositionen på de tre væsentlige punkter, som har udgjort stammen i debatten omkring prisloven: for det første formuleringen af § 5, stk. 1, nr. 5, vedrørende lønindregning, for det andet bevarelsen af forhåndsgodkendelsen af priser på det egentlige monopolbestemte område og for det tredje fjernelse af papirmøllen i forbindelse med kommunerne og finansudvalgets fastsættelse af takster.

Det er lidt bittert at måtte konstatere, at et så stort arbejde har været praktisk taget omsonst. Det var jo ikke, fordi der ikke var bevægelse i udvalget. Der var ved at komme realitetsdrøftelser i gang; vi fornemmede, at adskillige af udvalgets medlemmer, også fra regeringspartierne, havde vilje til at søge frem til mere fornuftige bestemmelser på disse områder. Men resultatet blev negativt. Der var ingen genklang i regeringen og hos ministeren. Resultatet er, at den prislov, der nu bliver vedtaget, end ikke får de af socialdemokratiet foreslåede forbedringer.

Jeg vil gerne sige, at socialdemokratiet er tilhænger af en prislov, der kan sikre pristabilitet og hindre udhuling af reallønnen. Regeringsforslaget indebærer denne målsætning, men vi finder, at lovforslaget på urimelig måde låser udviklingen fast omkring en tilfældig dato. Det er i sin opbygning præget af en statisk og ikke en dynamisk tankegang. Desuden indeholder lovforslaget jo åbenbare uligheder. Det lykkedes ved betænkningen i forbindelse med anden behandling af lovforslaget at fjerne noget af den ulighed, lovforslaget oprindeligt indebar over for forskellige lønmodtagergrupper, de normallønnede og minimallønnede og de mange, der arbejder under det bevægelige

lønsystem, og det lykkedes under arbejdet med tillægsbetænkningen i denne omgang at få fastslået, at monopoltilsynet skal tilse, at ingen urimelig forskelsbehandling af de i loven berørte virksomheder finder sted. Men denne programmerklæring kan være vanskelig at efterleve i praksis, fordi loven savner klare retningslinjer for problemerne omkring lønindregning og dispensationsadgang, og vi har jo allerede fået at vide, at landbrugsens hjemmemarkedspriser, der vedrører enhver forbruger i dette land, fastsættes efter andre kalkulationsregler end for det øvrige erhvervsliv — altså en helt klar ulighed.

Servicefagene behandles anderledes end de produktive erhverv, industri og handel. Den ejendommelige formulering af § 5, stk. 1, nr. 5, sammenholdt med betænkningen af 26. marts 1971 indeholder noget større klarhed end tidligere, men stadig betydelig uklarhed. Industrirådet, der opsøgte udvalget for endnu en gang at fastslå, hvor alvorligt det ansvar må påhvile dem, der vil stemme for denne lovgivning, svarede på vor forespørgsel, at det ville være ude af stand til at vejlede sine medlemmer efter det, der foreligger nu. Direktør Banke fra monopoltilsynet oplyste over for udvalget, at man heller ikke fra monopoltilsynets side på dette tidspunkt kunne give erhvervslivet en sådan vejledning, og det kan man efter min mening ikke bebrejde direktør Banke.

Dem, man kan bebrejde, er lovgiverne, for det må være lovgivernes opgave at skabe en sådan klarhed, at administrationen ved, hvad der er lovligt, og hvad der ikke er lovligt her i landet. Det ved man altså ikke i dag. Det ved de mange erhvervsorganisationer landet over ikke. De kan ikke læse det ud af det arbejdsresultat, vi har kunnet nå frem til. Hvis man dog i hvert fald ved anden behandling havde vedtaget det socialdemokratiske ændringsforslag, der klart gav udtryk for, at ikke enhver lønforhøjelse kunne overvælttes på priserne, men at prislovgivningen naturligvis måtte respektere indholdet af indgåede overenskomster — samtidig med at vi præciserede, at mæglingsforslaget burde opretholdes, og herunder selvfølgelig også understregede adgangen til modregning, at man fortsat måtte have minimallønssystemet, og at vi ikke måtte få den generelle lønafmitning, de fundamentale ting havde vi med — så vidste man